

Formuen ud, og det ikke blot den aktive, men ogsaa den passive. Imidlertid skal jeg lade dette staa hen og ikke opholde mig derved, men jeg vil kun fremhæve, at naar man vil gaa den Vej, vil man sikkert ende med at undtage de faste Ejendomme fra i det hele taget at falde ind under Formueskatten, og man vil ogsaa komme dertil af den Grund, at man ellers ud fra det ærede Medlems Regel vil komme i Forlegenhed med de faste Ejendomme, paa hvilke der ikke hviler nogen Bygningsafgift, fordi de i Henhold til Love eller af andre Grunde ere fritagne for denne Afgift. Men kommer man til dette at fritage de faste Ejendomme for Formueskat, vil man vanskelig kunne fastholde Formueskatten for Skibe og heller ikke Formueskatten paa Driftsmidler, paa Besætning og Inventarium til faste Landejendomme, paa Maskiner, Raamaterialier o. s. v., og det skal da vise sig, at man i Virkeligheden nærmer sig meget stærkt til det, som er bragt frem fra Landstingets Side: til en Kapitalindkomstskat. Forskellen bliver ikke stor. Jeg tror, jeg tør sige dette, hvis man vil undersøge Sagen nøjere.

Det ærede Medlem fremhævede som en Fordel ved Formueskatten, at den i Sammenligning med Kapitalindkomstskatten gav betydelig større Indtægt, 1,300,000 mod 600,000 Kr. Det er jo ganske rigtigt, naar man tager Formueskatten saaledes som den er forelagt i Regeringens Forslag; men det er ganske sikkert, at hvis man beklipper den, saaledes som det ærede Medlem tænker paa, ved at udelade de faste Ejendomme, kommer man betydeligt ned i Indtægt, ja, jeg tror, man derigennem vil komme saa langt ned, at man vil finde, at Forskellen mellem Kapitalindkomstskatten og den reducerede Formueskat, saaledes som det ærede Medlem tænker sig den, i denne Henseende ligeledes vil blive meget ringe.

Jeg har noteret mig den Udtalelse fra det ærede Medlem for Køge (Alberti) angaaende Indkomstskatten, at Lovforslaget ikke var et ufærdigt Lovforslag, men at det var Flertallets Mening i denne Sal, da det sendte det op til Landstinget, at Landstinget skulde vedtage det ganske, som det kom her fra Folketinget. Det er jo en Udtalelse fra det ærede Medlem, som har sin Betydning. Men imidlertid, naar det nu er saa, saa staa vi alligevel over for en Gaade med Hensyn til Skattereformen. Det er sikkert, at i den Folketingsudvalgs Betænkning angaaende Toldloven, som blev afgiven her den 3dje April 1897, er der

givet et udtrykkeligt Tilsagn fra Flertallet om, at man vil give Kompensation for den væsentlige Del af Indtægtsnedgangen, som er Følgen af Revisionen af Toldloven. Det er udtrykkeligt tilsagt af Flertallet. Nu har jeg faaet at vide gennem Udtalelser af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), at det har ikke været Meningen og i hvert Fald ikke er Meningen at give denne Kompensation gennem Forhøjelse af Brændevins-skatten, og endelig har jeg faaet at vide i Dag gennem Udtalelser af det ærede Medlem for Køge (Alberti), at det i alt Fald ikke er Meningen at give den gennem en Forhøjelse af den Procent, som er foreslaaet af Regeringen i Forslaget om Indkomstskatten, og som er vedtaget i Landstinget, i hvilken Henseende jeg skal bemærke, at hvis man ad den Vej vilde søge en Kompensation for Nedgangen i Toldindtægterne, vilde man blive nødsaget til omtrent at fordoble Procenten for Indkomstskatten. Men altsaa, naar dette nu er Forholdet, at Kompensationen ikke skal gives paa Brændevinsskatten og ikke skal gives paa Indkomstskatten, staa vi over for en Gaade, nemlig denne: hvad har saa Flertallet tænkt sig med Hensyn til den saaledes lovede Kompensation?

Alberti: Som den højtærede Minister ved, har jeg ikke haft Sæde i Toldudvalget og kan saaledes heller ikke have nogen Formening om, hvorledes man i Udvalget har tænkt at dette Spørgsmaal skulde ordnes, hvis man kom til Enighed om Toldloven; men det forekommer mig, at det naturlige maatte være, at naar der skulde findes en Kompensation, og det viste sig, at man ikke kunde gaa den Vej at faa den gennem Brændevinsskatten maatte det blive den højtærede Minister som Finansminister, der anviste Veje, hvorigennem Kompensationen skulde findes, og der er sikkert ikke nogen Tvivl om, at det ikke vilde blive saa overmaade vanskeligt for Ministeren at finde saadanne Veje. Det tilkommer ikke mig, allermindst under denne Sags Behandling at give Anvisning paa Kompensation, men der er dog i alt Fald et Skatteobjekt, en Afgiftsvej at anvise, som vilde kunne give maaske hele den Kompensation, der er ønskelig, i alt Fald en meget væsentlig Del deraf, nemlig den ofte paakrævede klækkelige Forhøjelse af vor nuværende meget lave Arveafgift. Den vilde kunne strække meget langt og maaske fuldt ud til Kompensationen. Der kan tænkes